

Stemmningur úr einum kirkjugarði

Síðan 1926 eru 512 fólk grivin í kirkjugarðinum á Glyvrum, ein garður, sum í dag telist millum teir vakrastu í landinum

"Hetta er ein fantastiskur kirkjugarður tit eiga," segði eg við gravaran í kirkjugarðinum á Glyvrum, Niels Juel Nielsen. Sekund seinni hugsaði eg um eg hevði sagt óvón, ein kirkjugarður verður vanliga bundin saman við sorg og annað tungt sinnslag, hann kann ikki vera fantastiskur. Tað sum eg meinti var at kirkjugarðurin var vakur. Og gravarin tók míni orð sum eina viðurkenning av hansara grønu fingrum.

Broyting er hend við kirkjugarðum í Føroyum, tú sært sjáldan longur kirkjugarðar, ið meir minna um eitt ruskláss, har gult, fjølnað ósligið græs, rekest saman við litfarnum kransum og hvítum marmordúgvum á haltandi krossum. Føroyingurin fyrr legði ikki sama í plássid, sum skuldi goyma jørðisku leivdirnar till tann eina dag, tá gravirnar opna seg. Í dag er broyting hend og hóast teimum fægstu dáma deyðan, so fríðka avvarandi um seinasta hvíldarstaðið.

Sosialurin vitjaði kirkjugarðin á Glyvrum seinasta

hósdag, og tað fyrsta blaðmaðurin rendi seg í vóru tveir gravsteinar við sínum egna navni "Jústinus" skrivað á. So veit eg hvussu navnið sær út á einum gravsteini, um eg fái ein. Og meðan eg hyggi eftir gravsteinum, kemur gravarin Niels Juel Nielsen framvið og tað vísti seg, hóast eg ongantíð hevði hitt mann-in fyrr, at vit vóru skyldmenn. Pápi hansara og abbin eg eiti eftir vóru syskinabørn.

Viðkaður

Niels Juel Nielsen hevur verið gravari síðan 1978 og hann hevur røkt kirkjugarðin síðan 1984.

—Hetta er eitt passaligt arbeiði hjá einum eldri manni og tá kommunan vildi hava ein mann at røkja kirkjugarðin, tók eg av. Her er nógv at takast við. Umframt at røkja tær gravir, sum avvarandi ikki taka sær av, skal eg eisini sláa grasið og kirkjugarðurin er víður. Hann er viðkaður triggjar ferðir, sigur Niels Juel Nielsen.

—Tað eru eisini avvarandi, sum heita á meg um at røkja gravir og tað

geri eg fegin, og eru tað gravir, sum ikki verða røktar, so taki eg mær av hesum eisini, sigur Niels Juel Nielsen.

Skipapresturin

Presturin sum syrgdi fyri at Glyvra kirkja varð bygd og kirkjugarður lagdur um hana var danin K.V. Nielsen. Hann var prestur í Føroyum í drúgva tíð, frá 1907-14 í Norðstreym og frá 1917-27 á Nesi. Hann hevur so ikki verið í Føroyum undir fyrra heimsbardaga.

K.V. Nilesen var ein virkin maður og undir hansara tænastu í Eysturoynni, tá var hendan eitt prestagjald, vórðu bygdar fleiri kirkjur, á Selatrað, við Gjógv, á Skála og á Glyvrum.

K.V. Nielsen hevði eisini áhuga fyri vinnulívnum og tá hann fór frá sum prestur, fór hann undir reiðaravirksemi, hann átti ikki færri enn trý størri skip. Hann ætlaði at seta seg niður beint innanfyri kirkjuna á Glyvrum, og reka sítt reiðaravirksemi haðan, men so vóru boð eftir honum úr erva. Kirkjufólkið á Glyvr-

Niels Juel Nielsen leggur stórt arbeiði í kirkjugarðin á Glyvrum

var honum takksamt og reistu ein stóran gravstein.

Ein seldfirðingur tann fyrsti

Fyrsta líkið, sum varð grivið í kirkjugarðinum á Glyvrum varð grivið í 1926. Hetta var ein seldfirðingur. Aftaná hann eru 511 fólk grivin í kirkjugarðinum.

—Áðrenn kirkjugarðin vórðu fólk her í sóknini grivin á Nesi. Vit hava eisini líkbellu niðri í fjøruni, fólk vórðu ofta flutt við báti, sigur Niels Juel Nielsen.

Í dag er rúmligt í kirkjugarðinum á Glyvr-

um, har er reitt upp til mong ár framyvir, um ikki okkurt heilt árvarsligt skuldi hent í Runavík. Kirkjugarðurin er eitt prýði fyri kommununa og er eina vitjan verdur, um ein vil vitja sínar røtur ella bert hyggja eftir góðum urtagarðsverki.

*Eftir Jústinus Eidesgaard
Myndir Kalmar Lindenskov*

Í turkinum herfyri var neyðugt at stoyta vatn á gravirnar

Tær báðar Mary og Eyðbjørg Hansen fríðka um